

BAGATELNA KAZNIVA DEJANJA IN NJIHOVA UMEŠTITEV V PREKRŠKOVNO PRAVO: PRIMERJALNOPRAVNI VIDIK IN USMERITVE *DE LEGE FERENDA*

BOJAN TIČAR,¹ GAL PASTIRK²

¹ Univerza v Mariboru, Fakulteta za varnostne vede, Ljubljana, Slovenija
bojan.ticar@um.si

² Znanstvenoraziskovalno središče Koper, Pravni inštitut, Koper, Slovenija
gal.pastirk@zrs-kp.si

Kazenskopravna obravnava bagatelnih kaznivih dejanj, kot so manjše tatvine in goljufije, predstavlja v slovenskem pravnem sistemu nesorazmerno breme za represivne organe, hkrati pa pogosto ne zagotavlja učinkovitega sankcioniranja. Članek analizira veljavno ureditev *de lege lata* s poudarkom na vprašanju, ali bi bilo določena ravnanja, ki se danes obravnavajo kot kazniva dejanja, smiselno prenesti v okvir prekrškovnega prava kot ustreznejšo obliko pravnega odziva. Osrednji del prispevka temelji na primerjalnopravni analizi ureditve v treh državah članicah Evropske unije – Češki republiki, Slovaški in Poljski – kjer pravne ureditve, drugače kot v slovenskem pravnem redu, določajo mejo med kaznivimi dejanji in prekrški. Ti pristopi ponujajo pomembna izhodišča za razmislek o morebitni spremembi slovenske zakonodaje. V sklepnem delu članek nakaže premišljene usmeritve *de lege ferenda*, zlasti z vidika uvedbe uravnoteženih in operativno vzdržnih rešitev v okviru prekrškovnega sistema, ob hkratnem zagotavljanju ustrezne ravni varstva javnega reda in temeljnih pravic posameznikov.

DOI
[https://doi.org/
10.18690/um.fvv.4.2025.8](https://doi.org/10.18690/um.fvv.4.2025.8)

ISBN
978-961-299-068-8

Ključne besede:
bagatelna kazniva dejanja,
prekrškovno pravo,
javni red,
primerjalnopravna analiza,
Slovenija

DOI
[https://doi.org/
10.18690/um.fvv.4.2025.8](https://doi.org/10.18690/um.fvv.4.2025.8)

ISBN
978-961-299-068-8

PETTY CRIMES AND THEIR INCORPORATION INTO MISDEMEANOUR LAW: A COMPARATIVE PERSPECTIVE AND *DE LEGE FERENDA* CONSIDERATIONS

BOJAN TIČAR,¹ GAL PASTIRK²

¹ University of Maribor, Faculty of Criminal Justice and Security, Ljubljana, Slovenia
bojan.ticar@um.si

² The Science and Research Centre Koper, Law Institute, Koper, Slovenia
gal.pastirk@zrs-kp.si

Keywords:

petty offences,
misdemeanour law,
public order,
comparative legal analysis,
Slovenia

The criminal law treatment of petty offences, such as minor theft and fraud, in the Slovenian legal system places a disproportionate burden on criminal justice authorities and often fails to ensure effective sanctioning. This article analyses the existing *de lege lata* framework, examining whether certain acts currently classified as criminal offences could be more appropriately addressed under misdemeanour law as a more suitable legal response. The core of the paper presents a comparative analysis of regulation in three European Union Member States – the Czech Republic, Slovakia and Poland – where the boundary between criminal offences and misdemeanours is drawn differently. These approaches provide grounds for considering possible changes to Slovenian legislation. The article concludes with *de lege ferenda* orientations, particularly regarding the introduction of more balanced and sustainable solutions within the misdemeanour system, while ensuring adequate protection of public order and fundamental rights.



University of Maribor Press

1 Uvod

V slovenskem pravnem redu, kakor tudi v jurisdikcijah sosednjih držav, so bagatelna kazniva dejanja, kot sta tatvina ali goljufija manjše vrednosti, obravnavana kot kazniva dejanja, ne kot prekrški. To pomeni, da so umeščena v okvir kazenskega prava in podvržena celotnemu kazenskopravnemu postopku. Z vidika kaznovalne politike se pojavlja dilema, ali bi bil za obravnavo tovrstnih ravnanj ustrežnejši prekrškovni sistem, saj je njegov namen zagotavljati sorazmeren, hiter in administrativno manj obremenjujoč odziv na manjša, družbeno manj nevarna dejanja. Obravnava bagatelnih kaznivih dejanj v kazenskem postopku sproži delovanje celotnega represivnega aparata države – policije, državnega tožilstva in kazenskih sodišč. V praksi to pomeni, da je pregon takšnih dejanj pogosto neučinkovit in ekonomsko nesmiseln. Številni postopki se končajo že pri državnem tožilcu, ki večino zadev ustavi, zato številna bagatelna kazniva dejanja sploh ne dosežejo sodne obravnave. Posledično storilci pogosto ostanejo nesankcionirani, kar zmanjšuje zaupanje v pravičnost sistema in krepi občutek neučinkovitosti kaznovalnega prava.

Prekrškovno pravo je sestavni del kaznovalnega prava Republike Slovenije in predstavlja integralni del kazenskega prava. Skupaj s kaznivimi dejanji in disciplinskimi postopki tvori širši pojem kaznovalnega prava. Takšno razumevanje je večkrat potrdilo tudi Ustavno sodišče ter Vrhovno sodišče Republike Slovenije, ki s svojo sodno prakso pomembno prispevata k enotni razlagi tega področja (Orel in Čas, 2020).

Poseben pomen v tem okviru ima tudi varstvo javnega reda in miru, ki ga ureja Zakon o varstvu javnega reda in miru (»Zakon o varstvu javnega reda in miru (ZJRM-1)«, 2006). Njegov namen je varovanje ustavne pravice posameznika do osebnega dostojanstva in varnosti, hkrati pa zagotavljanje reda in miru v skupnosti. Zakon določa ravnanja, ki pomenijo kršitev javnega reda in miru v javnem ali zasebnem prostoru, ter sankcije zanje. Po svoji naravi predstavlja »ZJRM-1« (2006) specialno ureditev, ki se na področju prekrškov uporablja ob subsidiarni uporabi določb Zakona o prekrških (»Zakon o prekrških (ZP-1)«, 2011). »ZJRM-1« (2006) tako neposredno povezuje prekrškovni sistem z varstvom temeljnih družbenih vrednot, kar je pomembno z vidika razmisleka o morebitnem prenosu bagatelnih kaznivih dejanj v področje prekrškov (Tičar in Primec, 2018).

2 Metodologija

Prispevek temelji na uporabi znanstvenoraziskovalnih metod za pravno analizo obravnavane problematike. Osrednje mesto zavzema pravno-dogmatična metoda, ki z jezikovno in sistematično razlago omogoča pregled veljavne slovenske ureditve (lat. *de lege lata*). Pomembno dopolnilo predstavlja primerjalnopravna metoda, v okviru katere so analizirani pravni sistemi Češke, Slovaške in Poljske. Izbor teh držav je utemeljen z dejstvom, da njihove zakonodaje s pragovi vrednosti jasno ločujejo kazniva dejanja od prekrškov. Metodološki okvir dopolnjuje teleološka presoja, namenjena preverjanju, ali obstoječi in predlagani pragovi zagotavljajo učinkovito varstvo pravnega reda, sorazmernost in procesno ekonomičnost. Na tej podlagi je izvedena tudi normativna analiza *de lege ferenda*, katere cilj je ovrednotiti možnosti za spremembo slovenske zakonodaje.

3 Slovenska kazenskopravna ureditev: obravnava bagatelnih kaznivih dejanj

3.1 Izziv bagatelnih kaznivih dejanj v okviru slovenskega kazenskega postopka

Preganjanje kaznivih dejanj manjšega pomena, kot sta mala tatvina ali goljufiga, v Sloveniji še vedno zahteva uporabo vseh institucionalnih mehanizmov kazenskega pregona. Po določbah kazenskega procesnega prava so policisti, ko zaznajo znake kaznivega dejanja, dolžni začeti postopek, ki vključuje zbiranje obvestil in sestavo kazenske ovadbe (»Zakon o kazenskem postopku (ZKP)«, 2021). Zakonska pravila policiji ne daje diskrecije, da bi takšna ravnanja obravnavala drugače, tudi če so povsem trivialna, na zakonsko obveznost nadaljevanja postopka ne vpliva niti oškodovančev umik prijave. Tak režim, zasnovan na načelu zakonitosti, v praksi vodi v dodatno obremenjevanje državnega aparata z zadevami, ki so pogosto družbeno zanemarljive.

Državni tožilec kot osrednji organ pregona presoja, ali ovadba vzbuja utemeljen sum, da je obdolženi storil kaznivo dejanje. Če ta pogoj obstaja, ga načelo zakonitosti zavezuje, da začne pregon, hkrati pa zakon, vsaj deloma, dopušča tudi možnost, da postopek opusti, kar odraža načelo oportunitete (Šugman Stubbs idr., 2020). Strukturne spremembe v kazenskem postopku so v zadnjih desetletjih bistveno

vplivale na vlogo tožilca, ki se je iz pretežno formalnega izvajalca načela zakonitosti razvil v bolj proaktivnega oblikovalca kazenske politike v primerih manjših kaznivih dejanj (Šugman Stubbs, 2015). Ob prejemu ovadbe državni tožilec v skladu z »ZKP« (2021) presodi, ali so izpolnjeni pogoji za kazenski pregon ali pa obstajajo razlogi za njeno zavrženje. Pri bagatelnih kaznivih dejanjih je zavrženje pogosto utemeljeno z očitnim nesorazmerjem med okoliščinami dejanja in cilji kazenskega pregona. V praksi takšni primeri obremenjujejo policijo in tožilstvo ter zmanjšujejo njuno učinkovitost pri obravnavi hujše kriminalitete. Odločitev o zavrženju pogosto odraža preobremenjenost tožilcev, ki zaradi omejenih kadrovskih in materialnih zmožnosti dajejo prednost resnejšim in družbeno pomembnejšim kaznivim dejanjem. V letnem poročilu o delu državnih tožilstev za leto 2024 je izrecno poudarjeno, da je smiselno čim prej zavreči bagatelne in manj zapletene primere, kjer so za to izpolnjeni pogoji, saj to omogoča sprostitev kadrovskih in procesnih zmogljivosti za obravnavo zahtevnejših primerov (Vrhovno državno tožilstvo Republike Slovenije, 2025).

Kazenskopravni sistem se vse bolj usmerja k alternativnim oblikam reševanja kazenskih zadev. Ena pomembnejših je odloženi pregon, ki je mogoč po 162. členu »ZKP« (2021). Tožilec ga uvede, če meni, da pregon ni nujen, storilec pa lahko z izpolnitvijo določenih obveznosti (npr. prostovoljni prispevek za humanitarne namene, opravljanje dela v splošno korist ali opravičilo oškodovancu) omili posledice dejanja. Če obveznosti izpolni, se postopek zaključi (IUS-INFO, 2018). Namen odloženega pregona je predvsem zmanjšanje števila bagatelnih zadev pred sodišči. Vendar pa odloženi pregon zahteva aktivno vlogo tožilca in določen čas za izvedbo, zato je njegova dejanska razbremenilna vrednost omejena. Zaradi kadrovskih primanjkljajev v tožilstvih institut ne prispeva k bistvenemu pospeševanju postopkov (Kovač, 2025).

3.2 Normativni okvir tatvine v slovenskem pravu

Kot je bilo poudarjeno že v prejšnjem poglavju, prav tatvina predmetov nizke vrednosti pogosto nesorazmerno obremenjuje organe pregona. Tovrstne tatvine, kjer gre pogosto za nekaj evrov vredne predmete, predstavljajo velik delež ovadb, ki jih policija posreduje državnemu tožilstvu.

Tatvina je v slovenskem pravu urejena v Kazenskem zakoniku (»Kazenski zakonik (KZ-1)«, 2012) in je vedno obravnavana kot kaznivo dejanje, ne glede na vrednost predmeta. Zakon sicer razlikuje med oblikami tatvine glede na okoliščine in vrednost premoženja. Če vrednost ukradenega predmeta ne presega 500 evrov, gre za malo tatvino, ki se kaznuje z denarno kaznijo ali zaporom do enega leta. V takih primerih se pregon začne na predlog oškodovanca, po vložitvi predloga pa tožilstvo postopek nadaljuje po uradni dolžnosti (»KZ-1«, 2012, 104. člen). Če storilec tatvino izvrši z vlomom, premaganjem večje ovire, vstopom v zaprte prostore ali v sotorilstvu z drugimi, gre za veliko tatvino, kaznovano z zaporom do petih let (»KZ-1«, 2012, 105. člen). Zakon tako razlikuje med priložnostnimi tatvinami manjših vrednosti in kvalificiranimi tatvinami, ki so praviloma bolj načrtovane.

V slovenskem kazenskopravnem sistemu ostaja tatvina ne glede na vrednost kaznivo dejanje in ni nikoli obravnavana kot prekršek. To velja tudi v primerih, ko gre za dejanja nizke stopnje družbene škodljivosti. Takšna ureditev odraža splošno kazenskopravno usmeritev slovenskega pravnega reda, ki se ujema z večino evropskih držav. Vendar pa v praksi povzroča težave, saj tudi minimalna kazniva dejanja sprožijo celoten kazenski postopek, kar vodi v neučinkovitost in občutek nekaznovanosti.

4 Primerjalnopravna analiza tatvine v izbranih državah

4.1 Normativna ureditev na Češkem

Češka republika opredeljuje tatvino v 205. členu Kazenskega zakonika (»Zákon trestní zákoník«, 2009). Nezakonitost tatvine kot prekrška je posebej urejena v 8. členu Zakona o določenih prekrških (»Zákon o některých přestupcích«, 2016). Ta zakon med drugim ureja tudi prekrške zoper javni red in mir. Po češkem pravnem redu je prekršek družbeno škodljivo protipravno dejanje, ki je v zakonu izrecno opredeljeno kot prekršek in izpolnjuje zakonske značilnosti, razen če gre za kaznivo dejanje (»Zákon o některých přestupcích«, 2016). Pravni red razlikuje med kaznivimi dejanji in prekrški (Zeman, 2017, str. 52), kar je bistveno za nadaljnjo obravnavo tatvine. Češka zakonodaja razmejuje tatvino kot kaznivo dejanje in kot prekršek glede na okoliščine storitve in vrednost ukradene stvari (Veselá, 2021, str. 130). Če storilec protipravno odnese tujo premično stvar manjše vrednosti, torej kadar škoda ne presega 10.000 čeških kron (IBAN, n. d.), in pri tem niso podane posebne

oteževalne okoliščine, se dejanje obravnava kot prekršek (Svačinová idr., 2024). Z drugimi besedami, tatvina stvari v vrednosti do 10.000 čeških kron (411,01 evra), pri kateri ni prisotnih elementov vloma, nasilja, grožnje ali drugih kvalifikacijskih okoliščin, po češkem kazenskem zakoniku ne predstavlja kaznivega dejanja, temveč se sankcionira v okviru prekrškovnega postopka.

Določene oteževalne okoliščine, našteje v členu 205(1) Kazenskega zakonika (»Zákon trestní zákoník«, 2009), določajo, da se lahko tudi tatvina manjše vrednosti v določenih primerih obravnava kot kaznivo dejanje. To velja zlasti za primere tatvine z vlomom v zavarovan prostor, tatvine z uporabo nasilja ali grožnje z neposredno silo, tatvine predmeta, ki ga ima žrtev pri sebi (npr. torbica na rami), ali tatvine na območju, kjer je bilo razglašeno izredno stanje (npr. med evakuacijo ob naravni nesreči). Poleg tega člen 205(2) Kazenskega zakonika (»Zákon trestní zákoník«, 2009) določa, da se tatvina šteje za kaznivo dejanje tudi, kadar je bil storilec v zadnjih treh letih pravnomočno obsojen ali kaznovan zaradi tatvine. V takšnem primeru se ponovna ali nova tatvina ne obravnava več kot »majhna«, temveč se samodejno kvalificira kot kaznivo dejanje, ne glede na nizko vrednost ukradene stvari.

Vrednostni prag za premoženjska kazniva dejanja se je v zadnjih desetletjih na Češkem večkrat spreminjal (Rücklová, 2020). Sprva je bil določen pri 5.000 čeških kron (205,51 evra), z zadnjo reformo, ki je začela veljati 1. oktobra 2020, pa je bil prag zvišan na 10.000 čeških kron (411,01 evra) (Preuss, 2024).

4.2 Normativna ureditev na Slovaškem

V slovaški zakonodaji je pojem tatvine opredeljen v 212. členu Kazenskega zakonika (»Trestný zákon«, 2005). Člen 212(1) opredeljuje tatvino kot protipravno prilaščanje tujega premoženja. Tatvina se šteje za kaznivo dejanje, kadar vrednost ukradenega predmeta doseže prag majhne škode, ki je v skladu s 125. členom Kazenskega zakonika določen na 700 evrov. Če vrednost ukradenega predmeta ne presega tega zneska, se dejanje obravnava kot prekršek v skladu z Zakonom o prekrških (»Zákon o priestupkoch«, 1990). Tak prekršek se kaznuje z globo. Pred spremembo zakonodaje je bila meja med kaznivim dejanjem in prekrškom določena na 266 evrov (Valček, 2024).

Do leta 2024 je v slovaškem pravnem sistemu veljalo, da je bilo mogoče kazensko preganjati ponavljajočega se storilca drobne tatvine (Mogilevskaia, 2024). Če je bil storilec že prej kaznovan za tatvino, je ponovna tatvina – tudi če je bila pod pragom škode – postala kaznivo dejanje, podobno kot v češki ureditvi. Po novi ureditvi to ne velja več (Svačinová idr., 2024). Ponovna drobna tatvina se obravnava le kot prekršek, razen če kumulativna škoda doseže prag majhne škode (700 evrov) ali če so podani drugi elementi kaznivega dejanja tatvine po členu 212(1) Kazenskega zakonika (»Trestný zákon«, 2005). Na Slovaškem je bil prag majhne škode sprva določen pri 266 evrov, noveliranje zakonodaje v letih 2023–2024 pa je prineslo nov znesek, ki je bil zvišan na 700 evrov. Sprememba je bila utemeljena z inflacijo in gospodarskimi razmerami, medtem ko so kritiki opozarjali na pretiranost posega in na odstopanje od primerljivih rešitev v regiji (Mogilevskaia, 2024).

4.3 Normativna ureditev na Poljskem

Poljski pravni red opredeljuje tatvino bodisi kot kaznivo dejanje bodisi kot prekršek (Budyn-Kulik, 2012). Takšna razmejitev se odraža tudi v zakonodaji, saj urejata tatvino tako Kazenski zakonik (»Kodeks karny«, 1997) kot Zakon o prekrških (»Kodeks wykroczeń«, 1971). V praksi gre pogosto za ravnanja z zelo podobnim opisom, ki pa so pravno kvalificirana različno, kot kazniva dejanja ali prekrški, odvisno od uporabljenih meril (Gacek in Orzel-Tobiczyk, 2021). Ključno merilo je stopnja družbene škodljivosti, ki se v prvi vrsti izraža v vrednosti ukradenega predmeta, pri čemer kaznivo dejanje pomeni višjo stopnjo družbene škode kot prekršek (Jankowska, 2017). V strokovni literaturi je bilo večkrat poudarjeno, da poljski sistem razlikovanje med kaznivim dejanjem tatvine in t. i. »bagatelno tatvino« utemeljuje skoraj izključno na številčnem merilu, tj. na vrednosti ukradenega predmeta. Pravna kvalifikacija dejanja tako ni rezultat individualne ocene njegove družbene škodljivosti, temveč posledica formalno določenega vrednostnega praga, ki je od leta 2023 določen pri 800 zlotov (188,21 evra) (»Kodeks wykroczeń«, 1971; Kulik in Błotnicki, 2021). Poljski Kazenski zakonik v 278. členu določa splošno obliko tatvine, ki se kaznuje z zaporom od treh mesecev do petih let, ob tem pa predvideva tudi milejše in strožje kvalifikacije glede na okoliščine dejanja (»Kodeks Karny«, 1997). Če vrednost ukradenega premoženja ne presega 800 zlotov (188,21 evra), se tatvina opredeli kot prekršek v skladu s 119. členom Zakona o prekrških (»Kodeks wykroczeń«, 1971), pri čemer se izrekajo milejše sankcije, storilec pa se ne

vpiše v kazensko evidenco in se zato ne obravnava kot kaznovan po kazenskem pravu.

Poljska je leta 1998 sprva določila, da pomeni tatvina do 250 zlotov (58,82 evra) prekršek, nato pa leta 2013 uvedla prag, vezan na eno četrtnino minimalne plače, kar je povzročilo številne kritike zaradi neučinkovitega odvrčanja in neustreznega beleženja storilcev (Klimczak, 2018; Szymaniak, 2016). Zakonodajalec je kasneje znova uvedel fiksne pragove, najprej pri 500 zlotov (117,63 evra), zadnja novela iz oktobra 2023 pa je ta prag dodatno zvišala (Klimczak, 2018).

5 Sklepna razprava

Analiza, predstavljena v tem prispevku, je pokazala, da ostaja slovenska zakonodaja glede manjših kaznivih dejanj, kot sta mala tatvina in goljufiga, trdno umeščena v okvir kazenskega prava. Takšna togost pravne kvalifikacije vodi v neučinkovito uporabo kazenskega pravosodja, saj tudi obravnava minimalno škodljivih dejanj zahteva vključitev policije, tožilstva in sodišč. To povzroča nesorazmerne administrativne obremenitve in številne primere, ki zaradi načela zakonitosti in omejenih kapacitet tožilstva sploh ne pridejo pred sodišče. Nastaja sistemska neučinkovitost, ki zmanjšuje preventivno moč prava in slabi njegovo legitimnost.

Primerjalni vpogledi v pravne sisteme Češke republike, Slovaške in Poljske ponujajo zanimivo alternativo. Te države uporabljajo vrednostne pragove za razlikovanje med kaznivimi dejanji in prekrški, kar omogoča, da se tatvina in podobna manjvredna dejanja obravnavajo v hitrejših prekrškovnih postopkih. Takšna ureditev zmanjšuje obremenjenost sodišč in tožilstev, hkrati pa zagotavlja neposrednejše in bolj vidne sankcije, kar krepi preventivno funkcijo prava in prispeva k večjemu zaupanju javnosti v njegov pravični odziv.

Slovenski pravni sistem sicer že zagotavlja okvir za obravnavo manj resnih družbeno škodljivih dejanj po določbah »ZP-1« (2011) in »ZJRM-1« (2006), vendar obstoječa razmejitev med manjšimi kaznivimi dejanji in prekrški ne odraža v celoti načel sorazmernosti, učinkovitosti in pravičnosti. Prav odsotnost vrednostnega praga, ki bi določena manjša kazniva dejanja prenesel v sfero prekrškov, ustvarja sistemsko neravnovesje, kjer je pravni odziv bodisi pretirano strog bodisi povsem neučinkovit.

V ospredje stopa razprava o tem, ali je vsebinsko utemeljeno manjšim kaznivim dejanjem priznati značaj posebne kategorije prekrškov. Veljavna ureditev, ki celo manjšo premoženjsko škodo obravnava izključno kot kaznivo dejanje, se je v praksi izkazala za problematično, saj številni primeri zaradi neučinkovitosti postopkov ne privedejo do sankcij. Da bi premostili to neskladje, predlagamo spremembo 6. člena »ZJRM-1« (2006), ki trenutno ureja prekršek »nasilnega in drznega vedenja«, z dopolnitvijo, ki bi manjša kazniva dejanja oziroma kazniva dejanja z manjšo škodo opredelila kot prekrške. Takšna rešitev bi omogočila jasnejšo diferenciacijo med dejanji, ki zahtevajo kazenski pregon, in tistimi, katerih družbena škodljivost je omejena in primernejša za hitrejši prekrškovni postopek. To bi za policijo zmanjšalo tudi administrativne ovire, ki trenutno ovirajo njeno delo.

Predlagana sprememba seveda ne bi zmanjšala varstva pravnih dobrin, temveč bi predvsem okrepila načelo sorazmernosti in zagotovila, da manjša kazniva dejanja ne bi ostala nekaznovana. Njihovo obravnavanje bi postalo hitro, pregledno in povezano s sankcijami, ki so sorazmerne dejanski teži dejanja. To bi zmanjšalo občutek nekaznovanosti, povečalo splošno preventivo ter okrepilo zaupanje v pravni sistem, kar predstavlja eno temeljnih jamstev pravne države. Sklepno je mogoče ugotoviti, da bi prenos bagatelnih kaznivih dejanj v sfero prekrškov javnega reda pomenil sistemsko upravičen ukrep. Ta bi razbremenil kazenskopравни sistem in zagotovil bolj uravnotežen ter skladen sistem sankcij. Sprememba 6. člena »ZJRM-1« (2006) bi predstavljala premišljeno in pravno utemeljeno rešitev, ki bi prispevala k večji učinkovitosti kazenskega prava ter okrepila njegovo legitimnost kot temelj zaupanja v pravo.

Viri in literatura

- Budyn-Kulik, M. (2012). *Model ścigania sprawcy wykroczenia w wybranych państwach*. Instytut Wymiaru Sprawiedliwości. <https://iws.gov.pl/wp-content/uploads/2018/08/Budyn-Kulik-M-Model-ścigania-sprawcy-wkroczenia-2012.pdf>
- Gacek, I. in Orzeł-Tobiczyk, K. (2021). *Problematyka czynów przepołowionych*. Szkoła Policji w Katowicach.
- IBAN. (n. d.). *Country currency codes*. <https://www.iban.com/currency-codes>
- IUS-INFO. (7. 3. 2018). *Ljubljanski tožilci preobremenjeni tudi zaradi bagatel*. <https://www.iusinfo.si/medijsko-sredisce/dnevne-novice/215899>
- Jankowska, K. (2017). *Przestępstwo czy wykroczenie? – rozważania na temat różnicy ilościowej*. *Kortovo Law Review*, 2(2), 20–23. <https://wpia.uwm.edu.pl/czasopisma/sites/default/files/uploads/KPP/2017/2/24-27.pdf>

- Kazenski zakonik (KZ-1). (2012, 2015, 2016, 2017, 2020, 2021, 2023). *Uradni list RS*, (50/12, 54/15, 6/16, 38/16, 27/17, 23/20, 91/20, 95/21, 186/21, 16/23).
- Klimczak, J. (2018). Contemporary thieves in Poland – their crime and punishment. *Biuletyn Kryminologiczny*, (25), 184–190. doi:10_5281_zenodo_5024797/c/2323-1890.pdf
- Kodeks karny. (1997, 2024). *Dziennik Ustaw RP*, (88/553, 1228/24).
- Kodeks wykroczeń. (1971, 2024). *Dziennik Ustaw RP*, (114/71, 1907/24).
- Kovač, J. (2025). Pomen poravnavanja v kazenskih zadevah. *Pravna praksa*, 44(1-2), str. II–VII.
- Kulik, M. in Blotnicki, M. (2021). Petty offences in Poland between criminal law and administrative law. *Hrvatska i komparativna javna uprava: časopis za teoriju i praksu javne uprave*, 21(3), 457–488.
- Mogilevskaia, A. (30. 8. 2024). Naozaj sa oplati kradnúť? Právnicki vysvetľujú, ako trestný zákon rieši drobné krádeže. *Pravda*. https://spravy.pravda.sk/domace/clanok/722088-naozaj-sa-oplati-kradnut-pravnici-vysvetluju-ako-trestny-zakon-riesi-drobne-kradeze/?utm_source=spravyaktualne.sk&utm_medium=media-like&utm_campaign=prehlad-sprav
- Orel, N. in Čas, P. (2020). *Materiálnopravna ureditev prava prekrškov, postopek o prekršku, praktična uporaba materiálnopravnih določb in postopka iz ZP-1*. Upravna akademija. <https://ua.gov.si/media/1560/00-u%C4%8Dno-gradivo-za-puo-junij-2020-1.pdf>
- Preuss, O. (10. 7. 2024). Krádež: Kdy je krádež přestupek a kdy se jedná o trestný čin?. *Dostupný advokát*. <https://dostupnyadvokat.cz/blog/kradez>
- Rücklová, K. (6. 8. 2020). Hranice škody se v trestněprávních kauzách zvyšuje na dvojnásobek. *Právní prostor*. <https://www.pravniprostor.cz/clanky/trestni-pravo/hranice-skody-se-v-trestnepravnich-kauzach-zvysuje-na-dvojnásobek>
- Svačinová, L., Valouch, J. in Vojtěšek, J. (2024). Krádež: přestupek nebo trestný čin. *Trilobit: odborný vědecký časopis*, (2). <https://trilobit.fai.utb.cz/Data/Articles/PDF/f1cfadc7-7c58-4b11-886b-7ba9aada14e0.pdf>
- Szymaniak, P. (14. 9. 2016). Wróci stała granica między przestępstwem i wykroczeniem. *Gazeta Prawna*. <https://prawo.gazetaprawna.pl/artykuly/975767,wroci-stala-granica-miedzy-przestepstwem-i-wykroczeniem.html>
- Šugman Stubbs, K. (2015). Strukturne spremembe slovenskega kazenskega procesnega prava v zadnjih dvajsetih letih. *Zbornik znanstvenih razprav*, 75(1), 123–160.
- Šugman Stubbs, K., Gorkič, P. in Fišer, Z. (2020). *Temelji kazenskega procesnega prava*. GV založba.
- Tičar, B. in Primec, A. (2018). Pravna ureditev prekrškov in administrativnih kršitev v gospodarstvu (de lege lata). V V. Rijavec (ur.), *26. Gospodarski subjekti na trgu in evropske dimenzije* (str. 105–113). Pravna fakulteta.
- Trestný zákon. (2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019). *Zbierka zákonov SR*, (129/05, 650/05, 692/06, 218/07, 491/07, 497/08, 498/08, 59/09, 257/09, 317/09, 492/09, 576/09, 224/10, 547/10, 33/11, 262/11, 313/11, 246/12, 428/12, 189/13, 204/13, 1/14, 260/14, 73/15, 78/15, 87/15, 174/15, 397/17, 398/15, 440/15, 91/16, 125/16, 316/16, 264/17, 274/17, 161/18, 321/18, 35/19, 38/19, 214/19, 420/19).
- Valček, A. (16. 9. 2024). Drobná kriminalita v novom a odpočívania po starom. *Trend*. <https://www.trend.sk/pravo/drobna-kriminalita-novom-odpocuvania-starom>
- Veselá, R. (2021). Nová hranice výše škody v trestním právu ČR. V V. Marková in L. Strémy (ur.), *Aktuálne otázky trestného práva v teórii a praxi. Zborník príspevkov z 9. roč. interdisciplinárnej celoštátnej vedeckej konferencie s medzinárodnou účasťou* (str. 130–136). Akadémia Policajného zboru v Bratislave. https://www.akademiapz.sk/sites/default/files/2022-11/2021%20Aktuálne%20otázky%20-%209.%20ročn%C3%ADk_E.pdf
- Vrhovno državno tožilstvo Republike Slovenije (2025). *Skupno poročilo o delu državnih tožilstev za leto 2024*. <https://www.dt-rs.si/files/documents/Skupno%20letno%20poročilo%20za%202024.pdf>
- Zakon o kazenskem postopku (ZKP). (2021, 2024). *Uradni list RS*, (176/21, 53/24).

- Zákon o některých přestupcích. (2016, 2017, 2018, 2021, 2022, 2025). *Sbírka mezinárodních smluv ČR*, (98/16, 178/18, 327/21, 417/21, 285/25)
- Zákon o prekrškůh (ZP-1). (2011, 2013, 2014, 2016, 2017, 2020, 2021, 2024). *Uradni list RS*, (29/11, 21/13, 111/13, 74/14, 92/14, 32/16, 15/17, 73/19, 175/20, 5/21, 38/24).
- Zákon o priestupkoch. (1990, 1994, 1995, 1998, 2001, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2012, 2013). *Zbierka zákonov SR*, (524/90, 248/94, 250/94, 202/95, 207/95, 319/98, 122/01, 510/03, 364/04, 650/05, 211/06, 250/07, 547/07, 666/07, 298/08, 72/09, 206/09, 387/09, 79/12, 31/13).
- Zákon o varstvu javnega reda in miru (ZJRM-1). (2006, 2020, 2024). *Uradni list RS*, (70/06, 139/20, 113/24).
- Zákon trestní zákoník. (2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025). *Sbírka mezinárodních smluv ČR*, (11/09, 306/09, 181/11, 330/11, 357/11, 429/11, 375/11, 193/12, 360/12, 390/12, 399/12, 494/12, 241/13, 259/13, 105/13, 141/14, 86/15, 165/15 47/16, 150/16, 163/16, 321/16, 323/16, 455/16, 55/17, 58/17, 204/17, 287/18, 315/19, 114/20, 165/20, 336/20, 206/21, 220/21, 417/21, 130/22, 240/22, 422/22, 429/22. 173/23, 123/24, 24/25, 314/25).
- Zeman, P. (2017). *Research on crime and criminal justice in the Czech Republic (selected results of research activities of IKSP in the years 2012–2015)*. Institute of Criminology and Social Prevention.
<https://www.iksp.cz/storage/169/440-Research-on-Crime-and-Criminal-Justice-in-Czech-rep-2012-2015-aj.pdf>